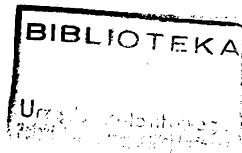

Opublikowano dnia 10 maja 1957 r.

Skł. 3/00

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ **OPIS PATENTOWY**

r 38509

Kl. ~~3d, 2/01~~

Stanisław Lewandowski
Łódź, Polska

3d, 3/00

Sposób konstrukcji szablonów kroju odzieży męskiej i damskiej

Patent trwa od dnia 17 stycznia 1955 r.

Wynalazek dotyczy sposobu konstrukcji szablonów kroju odzieży męskiej i damskiej.

Znane są różne sposoby konstrukcji szablonów kroju. Jedne z nich są oparte na indywidualnych pomiarach figury ludzkiej, inne zaś na zasadzie proporcji wymiarów wielkości zależnych głównie od obwodu piersi i wzrostu figury.

Konstrukcja szablonów kroju w oparciu o wymiary indywidualne przystosowuje kontury szablonów do postawy danej figury. Przy indywidualnym wymierzaniu figury ludzkiej dokonuje się większą liczbę pomiarów, zwłaszcza dotyczących ustalenia położenia pachy, przy czym wymiary pobiera się za pomocą przyrządów, przy zastosowaniu których osoby mierzone często zmieniają swoją postawę naturalną, wskutek czego uzyskuje się błędne pomiary.

Sposoby zaś oparte na proporcjach wymiarów oraz na konfekcyjnych tabelach „proporcji wymiarów normalnych”, redukują liczbę wymiarów uzupełniając brakujące przez zastosowanie proporcjonalności, której wielkości są różne w zależności od zastosowanej metody

znanej. Przy konstrukcji kroju według tych znanych metod proporcje stosowane są w obliczeniu do wymiarów dla figur normalnych. Przy obliczaniu wymiarów dodatkowych, posługując się jako jednym z zasadniczych wymiarów — wymiarem wzrostu figury liczonego w linii pionowej, otrzymuje się niewłaściwą konstrukcję kroju odzieży, przy czym przy obliczaniu dodatkowych wymiarów stosunki proporcjonalności są zawsze zmienne w zależności od grup wielkości. Ustalone wymiary odcięć konstrukcyjnych według poszczególnych metod wykazują między sobą poważne rozbieżności, wskutek czego i konstrukcja kroju według poszczególnych metod jest różna oraz wykazuje pewne braki, które należy usuwać przez dopasowywanie przy przymierzaniu.

Sposób według wynalazku usuwa wyżej wymienione wady konstrukcyjne kroju odzieży przez zastosowanie wymiaru wysokości tułowia mierzonej wzdłuż linii konturu sylwetki od nasady szyi do podeszwy oraz wymiaru wgięć falistych kręgosłupa mierzonych od linii prostej łączącej wypukłości łopatki i pośladka

do odchylenia nasady szyi i wklęsnięcia talii. Posługując się wymiarami obliczonymi na podstawie wyżej wymienionych wymiarów otrzymuje się kontury konstrukcji przystosowane ściśle do wymiarów rzeczywistych poszczególnych osób (manekinu wzorcowego).

Sposób według wynalazku eliminuje dodatkowe pomiary indywidualne, w celu umiejscowienia pachy, a na miejsce dotychczasowych proporcji regulowanych różnymi klauzulami wprowadza zasady proporcji jednolitych dla wszystkich wielkości i typów postawy postaci.

Sposób według wynalazku polega na obliczaniu wymiarów dodatkowych niezbędnych do konstrukcji szablonów kroju odzieży posługując się podanymi wyżej podstawowymi wymiarami wysokości tułowia, mierzonej wzdłuż linii konturu sylwetki, oraz wgięć kręgosłupa, naturalnie, mając podstawowy wymiar obwodu piersi, który stanowi numerację odzieży konfekcyjnej, oraz obwodu talii i bioder.

W celu wyjaśnienia zastosowania wymiarów pobieranych przy zastosowaniu sposobu według wynalazku do konstrukcji szablonów kroju odzieży, sposób ten opisany jest w związku z rysunkiem, na którym fig. 1 przedstawia sposób mierzenia wysokości tułowia i wgięć kręgosłupa, fig. 2 — zasady konstrukcji pleców męskich, fig. 3 — zasady konstrukcji przodów męskich, fig. 4 — zasady konstrukcji pleców damskich, fig. 5 — zasady konstrukcji przodów damskich, fig. 6 — zasady konstrukcji górnego fragmentu rękawa, fig. 7 — zasady konstrukcji górnego fragmentu przodów spodni, a fig. 8 — zasady konstrukcji górnego fragmentu tyłów spodni.

Według fig. 1 mierzy się wysokość tułowia i wgięcia kręgosłupa w sposób następujący. Wysokość tułowia mierzy się za pomocą taśmy krawieckiej wzdłuż sylwetki na odcinku zaznaczonym linią przerywaną 1. Wgięcia zaś kręgosłupa mierzy się za pomocą linijki z podziałką 2 opartej o wypukłość łopatki i pośladka, przy czym pobiera się miarę wgięcia u nasady szyi 3 i wgięcie talii 4 również przy pomocy linijki.

Według fig. 2 element pleców męskich konstruuje się w sposób następujący. Na zasadniczej linii pionowej $A B$ odkłada się odcinek $A 5$ równy $1/7$ wysokości tułowia, a na prostopadłej odcinek $A 6$ równy $1/4$ sumy wgięć 3 i 4. Końce obu odcinków łączy się linią pochyłą 5 6, do której wyprowadzone są prostopadłe. Na prostopadłej z punktu 5 odłożony

jest do punktu 7 odcinek równy $1/5$ obwodu piersi zmniejszony o $1/20$ i powiększony o 0,7 cm. Z punktu 7 pozioma, prostopadła do linii pionowej $A B$ ustala na niej punkt 8, którego odległość od punktu A odpowiada wymiarowi wysokości pleców. Od punktu 5 odłożony jest do punktu 9 odcinek równy $2/7$ wysokości tułowia i oznacza długość kadruba, a punkt 10 znajduje się na połowie pomiędzy punktami 8 i 9. Na prostopadłej z punktu 10 odłożony jest do punktu 11 odcinek równy $1/5$ obwodu talii zmniejszony o $1/8$. Linia regulująca szerokość pleców i barków wyprowadzona jest od punktu 11 przez punkt 7 i na jej przedłużeniu odłożony jest do punktu 12 odcinek równy $1/14$ wysokości tułowia i $1/10$ obwodu piersi oraz 0,7 cm dla wysokości opadu szwu barkowego. Przystawienie dolnego fragmentu pleców, dokonywane przy stosowaniu szwu środkowego, przeprowadza się przez odłożenie odcinków 10 — 13 i 9 — 14 równych $1/4$ sumy wgięć 3 i 4 i na tej odległości przeprowadza się szew środkowy 15 pleców, od którego odkłada się wymiary szerokości pleców. Pozostałe odcinki i kontury wykreśla się według dowolnych znanych metod.

Według fig. 3 element przodów konstruuje się w sposób następujący. Od pionowej linii środka $C D$, przecinającej poziomą linię piersi w punkcie 16, odkłada się do punktu 17 odcinek równy $1/5$ obwodu piersi zwiększony o $1/5$ (dopust według mody współczesnej). Na linii talii od punktu 18 odłożony jest do punktu 19 odcinek równy $1/5$ obwodu talii zwiększonej o $1/5$. Od punktu 19 prowadzi się w dół linię pionową do linii bioder, na której oznaczony jest punktem 20. Linia ta jest bazą dla rozmieszczenia dolnej szerokości bioder. Prostopadłe z punktu 19 odłożony jest do punktu 21 odcinek równy $1/4$ sumy wgięć 3 i 4. W stronę przeciwną od punktu 21 odłożony jest do punktu 22 odcinek równy połowie odcinka 18 — 19, punkt zaś 23 znajduje się na połowie odcinka 16 — 17. Na linii prostej wyprowadzonej z punktu 22 przez punkt 23 odłożony jest do punktu 24 odcinek równy sumie $1/7$ wysokości tułowia i $1/4$ obwodu piersi zwiększony o $1/10$ i 0,7 cm po odjęciu wymiaru wysokości pleców, tj. uzyskanej odległości na odcinku $A — 8$.

Na linii łączącej punkty 21 i 17 opiera się wierzchołek kąta prostego w punkcie 25 utworzonego z prostopadłych do punktów 19 i 23. Od wierzchołka kąta 25 odłożony jest do punktu 26 odcinek równy $1/4$ sumy wgięć 3 i 4. Linia

prosta z punktu 23 do punktu 26 zmienia linię pachy, do której na prostopadłej w górę odłożony jest do punktu 27 odcinek równy sumie $1/14$ wysokości tułowia i $1/12$ obwodu piersi oraz 0,7 cm dla wysokości opadu szwu barkowego. Odcinek 20—28 równy jest sumie $1/40$ obwodu bioder i 0,7 cm.

Pozostałe szczegóły ustala się według dowolnych znanych metod.

Według fig. 4 element pleców damskich konstruuje się w sposób następujący. Konstrukcja szablonu pleców damskich przebiega analogicznie do konstrukcji pleców męskich, jak to opisano w związku z fig. 2, jednak z uwagi na odmienny stosunek proporcji dla wymiaru wysokości pleców A1—29 odcinek A1—30 równy jest $1/8$ wysokości tułowia, a wysokość opadu szwu barkowego na odcinku 31—32 równa jest sumie $1/16$ wysokości tułowia oraz $1/10$ obwodu klatki piersiowej.

Dalsze nie wymienione w opisie szczegóły ustala się według dowolnych znanych metod.

Według fig. 5 element przodów damskich konstruuje się w sposób następujący. Szerokość przodów na linii piersi, t.j. odcinek od punktu 33 do punktu 34, równa się $1/5$ obwodu klatki piersiowej zwiększony o $1/5$ lub $1/5$ obwodu biustu zwiększony o $1/7$. Na połowie tej odległości znajduje się punkt 35. Prostopadłe do punktu 33 na linii talii znajduje się punkt 36. Od tego punktu odłożony jest do punktu 37 odcinek równy sumie $1/40$ obwodu talii i $1/2$ sumy wgłęć 3 i 4. Na linii prostej wyprowadzonej z punktu 37 przez punkt 35 odłożony jest do punktu 38 odcinek równy sumie $1/8$ wysokości tułowia oraz $1/4$ obwodu klatki piersiowej zwiększony o $1/7$ (lub $1/4$ obwodu biustu zwiększony o $1/10$) po odjęciu odległości równej odcinkowi A1—29, t.j. równej wymiarowi wysokości pleców. Odcinek 34—39 jest równy połowie różnicy pomiędzy wymiarem obwodu klatki piersiowej i obwodem biustu (lub $1/40$ obwodu biustu). Prostopadłe do punktu 39 na linii talii znajduje się punkt 40, od którego odłożony jest do punktu 41 odcinek równy $1/4$ sumy wgłęć 3 i 4. Z punktu 41 przeprowadza się do linii bioder prostopadłą do punktu 42. Prostopadłe do linii 41—42 odkłada się odcinki 41—43 oraz 42—44 równe $1/5$ obwodu bioder. Na prostopadłej od punktu 34 odłożony jest do punktu 45 odcinek równy sumie $1/16$ wysokości tułowia oraz $1/11$ obwodu klatki piersiowej. Według wymiarów szyi ustala się pochylenie linii środka, wyprowadzonej od punktu 46 przez punkt

33 do punktu 47, który znajduje się na prostopadłej z punktu 37 do linii 46—47.

Dalsze rozwinięcie konstrukcji szablonów przodów damskich może być oparte o dowolne znane metody.

Według fig. 6 górny fragment rękawa konstruuje się w sposób następujący. Na linii poziomej od wierzchołka kąta prostego w punkcie 48 odkłada się do punktu 49, przy rękawach męskich, odcinek równy sumie $1/5$ obwodu piersi zwiększony o $1/7$ i 0,7 cm, a przy rękawach damskich $1/5$ obwodu klatki piersiowej zwiększony o $1/10$ (lub $1/5$ obwodu biustu). Odcinek od punktu 48 do punktu 50 równy jest sumie $1/5$ szerokości 48—49 i $1/4$ sumy wgłęć 3 i 4. Na prostopadłej od punktu 49 odłożony jest do punktu 51 odcinek równy $1/20$ wysokości tułowia dla męskich, a $1/30$ wysokości tułowia dla damskich rękawów. Punkt 51 łączy się z punktem 50 prostą, na połowie której od punktu 52 odłożona jest strzałka o wymiarze $1/4$ sumy wgłęć 3 i 4, zakreślająca wysokość kuli rękawa. Na przedłużeniu linii prostopadłej od punktu 51 odłożony jest do punktu 53 odcinek równy $1/10$ obwodu piersi i stanowiący łączną głębokość podkroju spodniego elementu rękawa. Dalsze szczegóły konstrukcji ustala się według dowolnych znanych metod.

Według fig. 7 górny fragment elementu przodów spodni konstruuje się w sposób następujący. Na linii krocza odkłada się od punktu 54 do punktu 55 odcinek dla przodów spodni męskich równy $1/4$ sumy wgłęć 3 i 4, a dla damskich $1/3$ sumy wgłęć 3 i 4. Na linii tali od linii środka odkłada się z punktu 56 znaną metodą do punktu 57 odcinek równy $1/8$ obwodu talii. Punkty 55 i 57 łączy się prostą, a z punktu 57 prowadzi prostopadłą do tej prostej do punktu 58 znajdującego się na linii konturu rozporka.

Według fig. 8 górny fragment elementu tyłów spodni konstruuje się w sposób następujący. Na linii talii od linii środka w punkcie 59 odkłada się do punktu 60 odcinek równy dla męskich spodni $1/40$ obwodu talii zwiększony o $1/4$ sumy wgłęć 3 i 4, a dla damskich spodni równy $1/3$ sumy wgłęć 3 i 4. Na linii krocza od linii środka w punkcie 61 odkłada się do punktu 62 odcinek równy $1/20$ obwodu bioder zwiększony o $1/7$ sumy wgłęć 3 i 4. Na linii talii szerokość tyłów z punktu 60 do punktu 64 ustala się znaną metodą. Z punktu 62 odkłada się na linii środka do punktu 63 odcinek równy odcinkowi 62—64. Następnie wyprowadza się kontur górny linii pasa łącząc punkt 64 z punktem 63, aż do konturu szwu siedzeniowego.

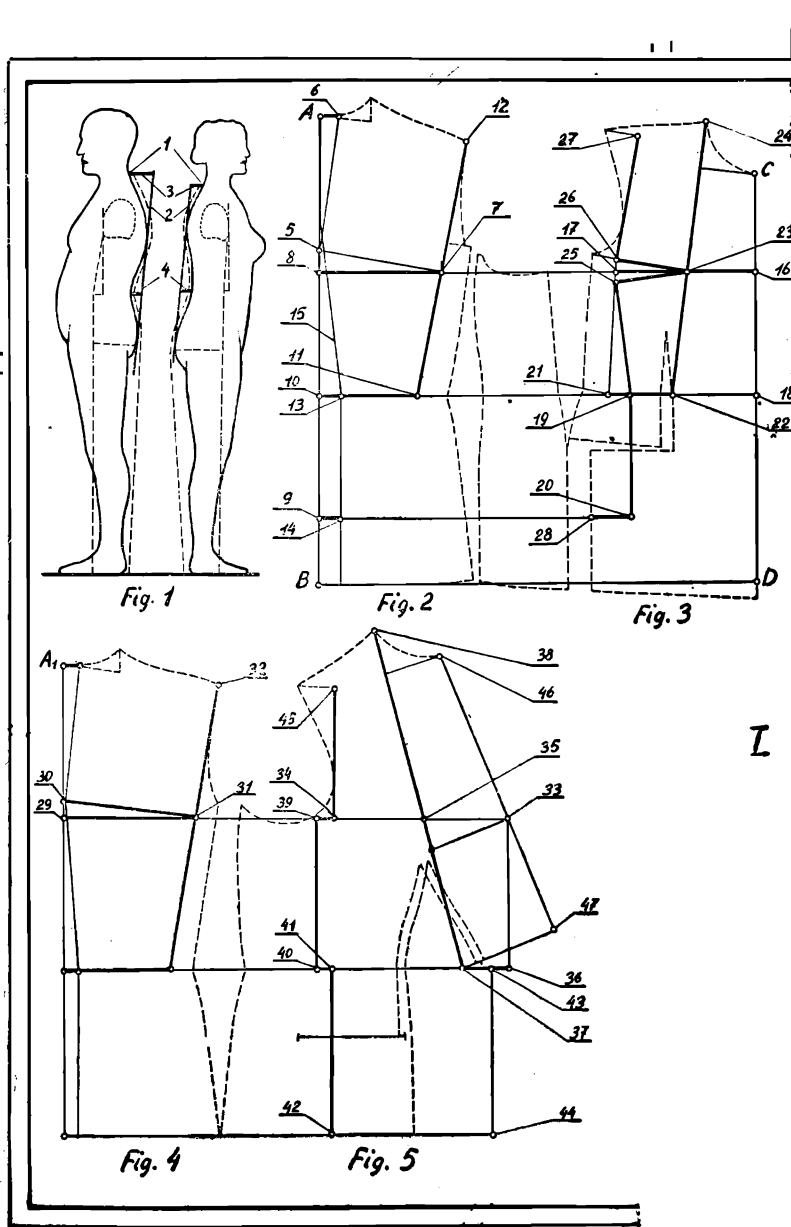
Zastrzeżenie patentowe

Sposób konstrukcji szablonów kroju odzieży męskiej i damskiej, znamienny tym, że konstrukcja szablonów kroju opiera się na wymiarach stanowiących wysokość tułowia, mierzona wzdłuż linii konturu sylwetki od nasady szyi do podeszwy, obwodów piersi, talii i bioder, oraz wgięć falistych kręgosłupa mierzonych od

linii prostej łączącej wypukłość łopatki i pośladka do nasady szyi i wklęsnięcia talii, przy czym wymiary te stanowią stałą podstawę do obliczania poszczególnych odcinków konstrukcyjnych szablonów bez względu na wielkość numeracji odzieży.

Stanisław Lewandowski

Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych

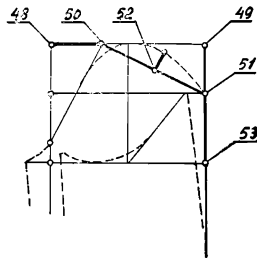

Fig. 6

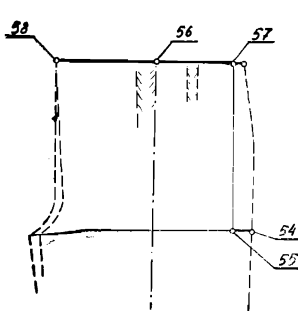

Fig. 7

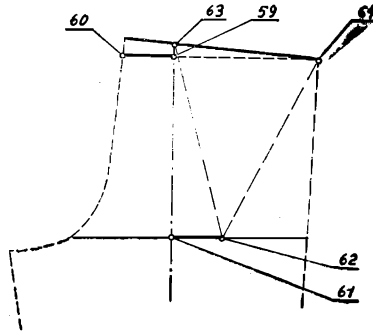

Fig. 8